

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ОДИН КОРОВАЙ НА ДВА «ЗОЛОТИХ ВЕСІЛЛЯ»

Рівно 50 років тому в оселі Родіона та Любові Рогашків із села Лукарівка Млинівського району відбулося ще незвичне весілля - з двома оркестрами (українським та чеським) та двома молодими парами. Річ у тім, що в один і той же день

«Золоті» ювіляри мають за плечима сто років спільного родинного щастя.

одружувалися діти Рогашків - Василь та Віра, і поді батьки, благословляючи молодожонні пари, побажали їм і «золотого», і «діамантового» весілля. Вочевидь, ці слова мали пророчий зміст... Принаймні, перша частина батьківської настанови уже стала реальністю. Брат із сестрою (зі своїми обранцями - Ганною та Володимиром; в оточенні чисельної родини) знову в один і той же день зібралися до гурту на весільне торжество. На «золотому весіллі» багато чого було, як півстоліття тому, - як от вінчання, традиційне обсилання короваєм, жартівливий «викуп» молодої. І, звичайно ж, неодноразове скандувальне «гірко»...

Коровай став окрасою «золотого весілля».

Продовження на 6 сторінці.

1958 рік.
З іконами – на сімейний шлях.

БАТЬКО ПРИНІС ВЕСІЛЬНІ ОБРУЧКИ ДЛЯ ДІТЕЙ ІЗ... ЗАСЛАННЯ

- Чесно кажучи, спільне весілля батьки організували нам не від «легкого життя», - розповідає один із «винуватців» торжества Василь Родіонович Рогашко, - великих статків вони не мали, отож подібним чином вирішили здешевити «дефіляду». Зрештою, де ж ті статки мали взятися, коли батькові радянська влада за те, що хотів бути господарем на рідній землі, присудила десять років вислання в Іркутську область. А нас, дітей, у сім'ї налічувалося п'ятеро (четверо з них, слава Богу, живі й понині). Отож, матері довелося сутужно... І все-таки, коли тато після політичної амністії, «не добувши» до завершення строку один рік, повернувся додому, то у поті чола почав трудитися і збирати копійку до копійки. Насамперед задля своїх дітей. Він у будівельній справі був майстром на всі руки. А ще набув гарних кравецьких навиків. Отож, пошив мені костюма – і я таким чином мав у що вдягнутися на весілля. Цікаво також, що батько на висланні придбав в одного арештанта обручки. Звичайні, виточені із простого металу. І привіз їх з Іркутська, аби подарувати дітям на весілля. На час одруження я також був при роботі. Допоміг мені, до речі, працевлаштуватися у Рівненський таксомоторний парк тодішній його директор Юрій Романюк, доволі щира та добродушна людина. Він на відміну від інших абсолютно не надав значення тому факту, що я був сином «виселенця». Довірів мені контроль за маршрутами автобусів. А ще порадив не розтринькувати талант – мається на увазі те, що я мав музичну освіту і непогано, як на власний погляд, грав на трубі. Тож в духовому оркестрі автотаксомоторного парку знайшлося і мені місце. А потім зайшла мова, щоби оркестранти заграли на весіллі. Вони із радістю погодилися і це, чесно кажучи, зробило справжній фурор у Лукарівці.

ОДИН КОРОВАЙ НА ДВА «ЗОЛОТИХ ВЕСІЛЛЯ»

Продовження. Початок на 1 сторінці.

ДВІ ДОЛІ ПОЄДНАВ... АВТОБУСНИЙ КВИТОК

- Я також добре пам'ятаю цей оркестр, - продовжує розмову Ганна Василівна, дружина Василя Родіоновича, - він так грав, що аж серце краяло. Та й самі музиканти були добре знайомими, адже і я працювала у таксомоторному парку. Спершу облічувала пасажирів – і саме в автобусі під час виконання безпосередніх обов'язків я й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Це, до речі, був курйозний випадок. Один із пасажирів, старший чоловік, не мав грошей за білет. Я могла, за законом, висадити його. Натомість пошкодувала, дозволила їхати далі. А тут, як на лихо, контролер. Що робити? Беру та відриваю білет, тикаю безбілетнику, а перевіряючий усе це помітив. Пожурив мене добряче. Втім, не покарав. Ось так і «накинули» ми тоді один на одного око. А потім поєднали долі. І, слава Богу, прожили душа в душу. Нажили трійко прекрасних діток. Маємо шість онуків. Дочекалися вже й першого правнука Назарчика. Отож, за півстоліття спільного із Василем Родіоновичем життя маємо набуток, яким пишаємося.

«ЛЮБИ, ЗЯТЮ, ДОНЬКУ, ЛЮБИТИМЕМО І ТЕБЕ»

- А ми з мою майбутньою дружиною Вірою Рогашко познайомилися тут, у Лукарівці, - зізнається Володимир Савович Кухарчук, - я працював на тракторі, вона – на ланці, вирощувала цукрові буряки. Мені на час одруження було 33 роки, дружині - 28. Рішення про одруження, як кажуть, прийняли односторонньо. Батьки Віри Родіонівни його «затвердили». Одне слово, ми уже під час першої зустрічі відверто поговорили про намір поєднатися. А далі із майбутнім тестем ще чарчину випили. І я досі пам'ятаю його слова: «Любитиму тебе, зятю, як рідного, якщо ти щирим серцем любитимеш дочку». Коли ж справа дійшла до весілля, мені хотілося здивувати Рогашків чимось приємним. От і придумав запросити оркестр, який буквально «гримів» на Волині. Цей колектив – із села Богущівка. До речі, його керівником був чеський віртуоз-капельмейстер Главічек, фронтвик і взагалі шанована людина. Аби замовити його на весілля як музиканта, доводилося на півроку наперед у списку мільдуватися. Мене ж чомусь Главічек послушав і «без списку». Але хіба я знав тоді, що й Василь Рогашко замовить на весілля музику. От і зійшлися ці два оркестри на одному дворі. Всього їх було вісімнадцятеро. Не набагато менше, ніж інших веселян. Але «на музику» зійшовся фактично весь сільський куток. Справді, послухати було що – маршував за маршем, не встигав один оркестр завершити мелодію, як другий вже намагався «козирнути» іншою. Скажу чесно: більш ніде такого музичного весілля я не здибав.

Василь Родіонович та Ганна Василівна Рогашки – серцем до серця.

ГІРКАВИЙ ПРИСМАК «БУРЯЧАНКИ»

- Це весілля, як не дивно, позначилося тільки радістю, - доповнює свого чоловіка Ра Родіонівна, - річ у тім, що, готуючись «дефіляди», треба було заготовити три самогонки. Причому, тоді ще «ходовою» б горілка з буряків. Тож довелося йти колгоспне поле і принести декілька «ночійок» буряків, десь центнер. Але треба ж так статися – мене із тим збираним добром зловили. Ой, який то шум піднявся! Мене навіть арештували і довго вчили-повча Мовляв, як то ланкова могла зазіхнути колгоспну власність. Загалом ми з чоловік прожили нелегке життя. Важко працювати зарплату одержували мізерну. Втім, найбільше наше багатство – це діти, внуки. Перу маємо двоє, других - четверо.

ДАЙ, БОЖЕ, ДОЧЕКАТИСЯ «ДІАМАНТОВОГО ВЕСІЛЛЯ»

Врешті, саме діти Кухарчуків та Рогашків зніціювали оте незвичне, двієне «золоте весілля». Кажуть: бапки його сповна заслужили. А головний атрибут на весільному заході став вінчання у соборі. Вінчалися ювіляри і років тому у сільському храмі. І загалом вважають, що з Божим благословенням набагато легше торувати життєвий шлях. Цікаво також, що день, під час якого лукарівські селяни приймали благословення, співпав з іншою пам'ятною датою – 100-річчям від дня народження мами. Вона не дожила до «золотого весілля» своїх дітей лише чотири роки. І набагато менше – не дожив батько. Ерадував білий світ 93 роки. Так що, сразно кажучи, нинішнім живущим ювілярам стосовно довголіття є з кого брати приклад. Дай, Боже, їм у цьому напрямку ще многи-многи літа. А там, дивись, від Рогашків та Кухарчуків матимемо інший приємний та унікальний факт – подвійне «діамантове весілля»

Евген МЛИН